

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/121/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5320200343
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 06. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Andrej Kekely
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2022:5320200343.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu Mgr. Andreja Kekelyho a členov JUDr. Jany Urbanovej a JUDr. Vladimíra Topoľančíka, v spore žalobkyne: V. K., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom B. XX, XXX XX P. Q., zastúpenej JUDr. Michalom Roštárom, advokátom so sídlom Pod Brehom 71, 023 54 Turzovka, IČO: 42 225 949, proti žalovanému: T. K., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom F. XXX, XXX XX M. Q., zastúpenému JUDr. Marekom Belkom, LL.M., advokátom so sídlom Fraňa Kráľa 1504, 022 01 Čadca, IČO: 42 213 487,

o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov, o odvolaní žalobkyne a žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Čadca č. k. 7C/8/2020-134 zo dňa 03. júna 2021, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Čadca č. k. 7C/8/2020-134 zo dňa 03. júna 2021 vo výrokoch I. a II. potvrdzuje.

II. Rozsudok Okresného súdu Čadca č. k. 7C/8/2020-134 zo dňa 03. júna 2021 vo výroku III. mení nasledovne:

Žalobkyňa má proti žalovanému nárok na náhradu trov konania na súde prvej inštancie v rozsahu 95,26 %.

III. Odvolanie žalobkyne a odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Čadca č. k. 7C/8/2020-134 zo dňa 03. júna 2021 vo výrokoch IV. a V. odmieta.

IV. Žalobkyňa má proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Čadca (ďalej „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom z vecí patriacich do bezpodielového spoluvlastníctva manželov (ďalej „BSM“) do výlučného vlastníctva žalovaného prikázal: 1. peňažné prostriedky v hotovosti (úspory) vo výške 23.000,- eur

a 2. hnuiteľné veci: 1. osobné motorové vozidlo Peugeot 307 Combi v zostatkovej hodnote 2.000,- eur, 2. komodu FAVRBO, 4 zásuvky v zostatkovej hodnote 57,- eur, 3. nočný stolík FAVRBO, 2 zásuvky v zostatkovej hodnote 30,- eur, 4. písací stôl BIGI BIU1D4S v zostatkovej hodnote 75,- eur, 5. bielu policu F28 SZF/170/195/62, 4ks v zostatkovej hodnote 95,- eur, 6. kancelársku stoličku AURELIUS, bielu v zostatkovej hodnote 40,- eur,

7. žalúzie na balkónových dverách v detskej izbe a obývačke v zostatkovej hodnote 15,- eur, 8. sedáciu súpravu v zostatkovej hodnote 300,- eur, 9. televízor LG v zostatkovej hodnote 120,- eur, 10. chladničku BOSCH v zostatkovej hodnote 120,- eur, 11. práčku BOSCH v zostatkovej hodnote 120,- eur a 12. vešiakovú stenu v zostatkovej hodnote 60,- eur (výrok I.). Zároveň uložil žalovanému povinnosť vyplatiť žalobkyňi sumu 13.016,- eur titulom vyporiadania BSM v lehote 30 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku (výrok II.). Nárok na náhradu trov konania nepriznal žiadnej zo sporových strán (výrok III.). Výrokmi

IV. a V. napadnutého rozsudku uložil súd prvej inštancie žalobkyni aj žalovanému povinnosť zaplatiť Slovenskej republike na účet Okresného súdu Čadca titulom súdneho poplatku za vyporiadanie BSM každému zhodne 390,- eur v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

2. V dôvodoch svojho rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že žalobou doručенou mu dňa 07.02.2020 sa žalobkyňa domáhala vyporiadania BSM so žalovaným na tom skutkovom základe, že rozsudkom Okresného súdu Čadca spis. zn. 5P/84/2018 zo dňa XX.XX.XXXX došlo k rozvodu manželstva uzatvoreného medzi stranami, ktorý rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa XX.XX.XXXX. Dňom právoplatnosti rozsudku o rozvode došlo zároveň k zániku BSM. Keďže medzi stranami sporu nedošlo v zmysle ust. § 149 ods. 1 a 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“) k dohode o vyporiadaní BSM napriek tomu, že žalobkyňa mala záujem na mimosúdnom riešení veci, dňa 27.08.2019 písomne vyzvala žalovaného na mimosúdne riešenie veci a zúčastnila sa rokovania so žalovaným v zastúpení jeho právneho zástupcu, avšak žalovaný nemal relevantný záujem na mimosúdnom riešení veci. Žalobkyňa sa tak podanou žalobou v zmysle ust. § 149 ods. 3 OZ domáhala vyporiadania BSM, ktoré sumárne v podanej žalobe určila nasledovnými vecami: peňažné prostriedky nasporené a odložené žalobkyňou z finančných prostriedkov patriacich do BSM, vydané žalovanému v hotovosti dňa 05.09.2018 v 1/2-ici a v lehote 7 dní v 2/2-ici v celkovej sume 23.000,- eur, komoda FAVRBO, 4 zásuvky, dub/biela v zostatkovej cene 75,- eur, nočný stolík FAVRBO, 2 zásuvky, dub/biela v zostatkovej cene 40,- eur, microsystém MCD2010/12 v zostatkovej cene 70,- eur, BIGI BIU1D4S písací stôl, dub sonoma/biely lesk v zostatkovej cene 100,- eur, biela polica F28 SZF/170/195/62, 4x, z BLACK RED WHITE SLOVAKIA, a. s. v zostatkovej cene 140,- eur, kancelárska stolička AURELIUS bielej farby z BLACK RED WHITE SLOVAKIA, a. s. v zostatkovej cene 90,- eur, žalúzie na balkónových dverách z K-studio, s. r. o., inštalované v detskej a obývačke v zostatkovej cene 25,- eur, sedačka do obývačky 3+2+1 v zostatkovej cene 300,- eur, TV LG v obývačke v zostatkovej cene 250,- eur, osobné motorové vozidlo Peugeot 307 Combi v zostatkovej cene 2.000,- eur, chladnička BOSCH v zostatkovej cene 250,- eur, práčka BOSCH v zostatkovej cene 250,- eur, vešiaková stena do chodby v zostatkovej cene 75,- eur. Žalobkyňa žiadala špecifikovanú majetkovú podstatu určiť do výlučného vlastníckeho práva žalovaného, ktorému súd určí z titulu vyrovnania podielu žalobkyne na vyporiadanej majetkovej podstate patriacej do BSM strán sporu povinnosť vyplatiť žalobkyni peňažnú náhradu v sume 13.332,50 eur v lehote 30 dní odo dňa právoplatnosti rozhodnutia súdu.

3. Žalovaný v reakcii na podanú žalobu uviedol, že mal záujem dohodnúť sa na mimosúdnom vypořiadaní BSM, avšak toto sa ukázalo ako bezúspešné. Niektoré z položiek uvedených žalobkyňou v rozpise vecí tvoriacich majetkovú podstatu BSM považoval za sporné. Konkrétne tvrdil, že finančná hotovosť vo výške 23.000,- eur, ktorú mal od žalobkyne obdržať v hotovosti dňa 05.09.2018, bola spotrebovaná za trvania manželstva. Komoda FAVRBO, 4 zásuvky, dub/biela je súčasťou detskej izby, nepatrí do spoločného majetku BSM a zostatková cena ku dňu 29.05.2019 predstavuje sumu 40,- eur, rovnako tak Nočný stolík FAVRBO, 2 zásuvky, dub/biela je súčasťou detskej izby, nepatrí do spoločného majetku BSM a jeho zostatková cena ku dňu 29.05.2019 predstavuje sumu 20,- eur. Microsystém MCD2010/12 - 4/2012 bol darom pre žalovaného v zostatkovej cene ku 29.05.2019 vo výške 30,- eur. Vo vzťahu k nábytku BIGI BIU1D4S písací stôl, dub sonoma/biely lesk, biela polica F28 SZF/170/195/62, 4x a kancelárska stolička AURELIUS, bielej farby uviedol, že sa jedná o súčasť detskej izby, nepatria do spoločného majetku BSM a ku dňu 29.05.2019 je zostatková cena stola 50,- eur, polic 50,- eur a kancelárskej stoličky 30,- eur. Žalúzie na balkónových dverách K-studio s. r. o. inštalované v detskej izbe a obývačke mali podľa žalovaného ku dňu 29.05.2019 hodnotu 10,- eur a tieto žiadal prikázať žalobkyni. Sedačku do obývačky 3 + 2 + 1 ohodnotil ku dňu 29.05.2019 sumou 300,- eur. TV značky LG určil ku dňu 29.05.2019 zostatkovou sumou 100,- eur, osobné motorové vozidlo Peugeot 307 Combi zakúpené v roku 2007 písané na žalobkyňu sumou 2.000,- eur, chladničku Bosch sumou 100,- eur, práčku Bosch sumou 100,- eur a vešiakovú stenu

do chodby sumou 50,- eur, pričom všetky tieto veci žiadal prikázať žalobkyni. Súhrnom tak žiadal súd o rozhodnutie, ktorým by zrušil a vypořiadal BSM tým spôsobom, že žalobkyni pripadnú do výlučného vlastníctva žalúzie, TV značky LG, osobné motorové vozidlo Peugeot 307 Combi, chladnička a práčka Bosch a vešiaková stena, žalovanému sedačka a ostatné položky sú súčasťou detskej izby dcéry žalobkyne a žalovaného, ktoré nespádajú

do spoločného majetku BSM. Vo vzťahu k finančnej hotovosti uviedol, že táto bola spotrebovaná počas trvania manželstva a nemožno ju zahrnúť do masy BSM.

4. Súd prvej inštancie pri svojom rozhodovaní vychádzal z právnej úpravy obsiahnutej v ust.

§ 143 a § 150 OZ. Ďalej uviedol, že v priebehu konania došlo medzi sporovými stranami k dohode o tom, že osobné motorové vozidlo Peugeot 307 Combi v zostatkovej hodnote 2.000,- eur, komoda FAVRBO, 4 zásuvky v zostatkovej hodnote 57,- eur, nočný stolík FAVRBO, 2 zásuvky v zostatkovej hodnote 30,-

eur, písací stôl BIGI BIU1D4S v zostatkovej hodnote 75,- eur, biela polica F28 SZF/170/195/62, 4ks v zostatkovej hodnote 95,- eur, kancelárska stolička AURELIUS, biela v zostatkovej hodnote 40,- eur, žalúzie

na balkónových dverách v detskej izbe a obývačke v zostatkovej hodnote 15,- eur, sedacia súprava v zostatkovej hodnote 300,- eur, televízor LG v zostatkovej hodnote 120,- eur, chladnička BOSCH v zostatkovej hodnote 120,- eur, práčka BOSCH v zostatkovej hodnote 120,- eur a vešiaková stena v zostatkovej hodnote 60,- eur patria do bezpodielového spoluvlastníctva manželov, ako aj o tom, že tieto veci v celkovej sume 3.032,- eur budú prikázané do výlučného vlastníctva žalovanému. Strany sa tiež zhodli na tom, že Microsystem MCD2010/12, ktorý bol v žalobe zahrnutý do masy BSM, nepatrí do masy BSM.

5. Za nespornú súd prvej inštancie považoval aj skutočnosť, že žalobkyňa peňažné prostriedky v sume 23.000,- eur, nasporené z finančných prostriedkov patriacich do BSM, odovzdala žalovanému počas trvania manželstva. Žalovaného však zaťažovalo dôkazné bremeno

na preukázanie tvrdenia, že tieto peňažné prostriedky spotreboval počas trvania manželstva podľa ust. § 144 OZ a v takom prípade by do masy BSM neboli zahrnuté. Pokiaľ by neboli spotrebované žalovaným na jeho výlučný majetok, alebo sa s nimi nenakladalo v rozpore s ust. § 145 OZ, žalobkyňa by nemala právo na ich náhradu v zmysle ust. § 150 OZ. V tejto súvislosti súd prvej inštancie poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR spis. zn. 22Cdo/1135/2005 zo dňa 20.06.2005.

6. K uvedenej spornej skutočnosti bol v rámci dokazovania vykonaný výsluch žalobkyne, ktorá uviedla, že prvú časť peňazí dala žalovanému dňa 05.09.2018 (suma 12.000,- eur) na ceste na B., kde bola prítomná aj jej sestra. O 7 dní neskôr mu dala aj druhú časť peňazí (11.000,- eur) v byte žalovaného, za prítomnosti matky žalobkyne. Žalovaný v rámci výsluchu rozporoval tvrdenia žalobkyne a uviedol, že prvú časť peňazí (13.000,- eur) mu žalobkyňa odovzdala cca dňa 06.07.2018 a zvyšok (10.000,- eur) mu odovzdala po jej odchode zo spoločnej domácnosti, a to vo viacerých platbách. Žalobkyňa mu tie peniaze dala na podnet matky žalovaného. Sumu 13.000,- eur žalobkyňa prišla odovzdať so svokrou a tieto mu odovzdala v byte, kde spolu bývali. Žalovaný ďalej uviedol, že tieto peniaze minul „na rodinu“ a neriešil, čo sa za čo kupuje. Z uvedených peňazí platil napr. dovolenku v Grécku v sume 1.500,- eur, potvrdenky si neodkladal. Keď žalobkyňa odišla zo spoločnej domácnosti, odovzdala mu najskôr 9.000,- eur a neskôr sumu 1.000,- eur, u rodičov žalobkyne na B., na ceste pri aute. Sestra žalobkyne bola v blízkosti, žalovaný však nevedel uviesť, či bola pri oboch odovzdaniach peňazí. Z uvedených peňazí platil chod domácnosti, elektrinu a aj uvedená suma 10.000,- eur bola celá spotrebovaná. Svedkyňa F. L. (matka žalobkyne) k veci uviedla, že žalovaný chcel od žalobkyne, aby mu dala našetrené peniaze. Keď išla so žalobkyňou na byt kde predtým žalobkyňa so žalovaným spoločne bývali pre veci (cca september), dala žalovanému obálku, kde boli peniaze v hodnote 11.000,- eur, ktoré predtým žalobkyňa pred svedkyňou prepočítala. Následne za cca týždeň prišiel žalovaný a svedkyňa videla, že žalobkyňa mu dala 12.000,- eur, v blízkosti vtedy stála aj druhá dcéra svedkyne. Svedkyňa F. L., (sestra žalobkyne, dcéra svedkyne F. L.) pri výsluchu uviedla, že dňa 05.09.2018 alebo dňa 06.09.2018, keď žalobkyňa bývala už spolu so sestrou a matkou, žalobkyňu volal žalovaný a pýtal od nej peniaze. Žalobkyňa následne žalovanému odovzdala 12.000,- eur, pričom svedkyňa bola odovzdania prítomná. O inom odovzdávaní peňazí nevie, žalovaný však aj predtým pýtal od žalobkyne opakovane peniaze. V konaní bol vypočutý aj svedok U. K. (brat žalovaného), ktorý uviedol, že začiatkom leta 2018 prišiel k nim na F. žalovaný s tým, že mu žalobkyňa dala 13.000,- eur. Svedok videl, že v obálke boli peniaze, ale tieto nepočítal. Peniaze dala žalobkyňa žalovanému na byte, kde vtedy spoločne žili a dala mu ich preto, že žalovaný uviedol, že keď mu ich žalobkyňa dá, že z bytu odíde, čo aj spravil. Keď žalovaný namietal, že to nie sú všetky peniaze, žalobkyňa uviedla, že prinesie ďalšie. Svedok ďalej uviedol, že v septembri 2018 si od neho žalovaný požičal auto, išiel na B. a potom mu povedal, že mu žalobkyňa odovzdala ďalšie peniaze pred ich domom v B., konkrétne sumu bolo to 9.000,- eur.

7. Súd prvej inštancie bol toho názoru, že len samotné tvrdenie žalobcu o tom, že finančné prostriedky vo výške 23.000,- eur mal minúť na chod domácnosti, či spoločnú dovolenku je v sporovom konaní nedostatočné. Žalovaný nenavrhoval a nepredložil žiaden dôkaz, ktorý by preukázal tieto tvrdenia a len uviedol, že si potvrdenky o platbách neodkladal. Keďže sa nejedná o malý obnos peňazí, súdu prvej inštancie sa javilo tvrdenie žalovaného, že tieto spotreboval len na bežný chod domácnosti, prinajmenšom nedôveryhodné, navyše za situácie, že žalovaný bol zárobkovo činný, teda dosahoval príjem. Vypočutí svedkovia sa vyjadrovali k okolnostiam a času odovzdávania peňažných prostriedkov, čo však nebolo v konečnom dôsledku relevantné, pretože nebolo sporné, že žalobkyňa žalovanému peňažné prostriedky skutočne odovzdala. Keďže žalovaný nepreukázal, že peňažné prostriedky vo výške 23.000,- eur spotreboval, neuniesol dôkazné bremeno, že peňažné prostriedky nepatria do masy

BSM, na základe čoho ich súd prvej inštancie pri svojom následnom rozhodovaní do masy BSM zahrnul a prikázal ich v zmysle žaloby žalovanému, ktorému boli nesporne žalobkyňou odovzdané.

8. Celkovú hodnotu masy BSM ustálil súd prvej inštancie v sume 26.032,- eur, ktorá pozostáva z peňažných prostriedkov vo výške 23.000,- eur a hnuteľných vecí v celkovej zostatkovej hodnote 3.032,- eur. Podiel pripadajúci na každého z manželov tak predstavuje sumu 13.016,- eur a keďže boli peňažné prostriedky a hnuteľné veci prikázané žalovanému, zaviazal súd prvej inštancie žalovaného, aby titulom vyporiadania BSM vyplatil žalobkyni sumu 13.016,- eur.

9. Vo vzťahu k námietke žalovaného, týkajúcej sa disparity podielov, súd prvej inštancie uviedol, že túto žalovaná sporová strana v konaní produkovala prvý krát až v rámci prednesu záverečnej reči po vykonanom dokazovaní a po uplynutí koncentračnej lehoty, pričom o následkoch jej uplynutia boli sporové strany poučené. Žalovanému nič nebránilo, aby na disparitu podielov poukázal už skôr, nakoľko mal vedomosť o okolnostiach, ktoré by prípadne mohli mať za následok použitie disparity podielov už v čase začatia konania. Vzhľadom na uvedené súd prvej inštancie na tieto tvrdenia žalovaného pri rozhodovaní neprihliadal. Súd prvej inštancie zároveň podoťkol, že len samotná okolnosť, že žalovaný počas manželstva pracoval, bol zárobkovo činný a žalobkyňa počas manželstva nepracovala, resp. pracovala len minimálne, nespôsobuje sama o sebe, bez komplexného posúdenia všetkých ostatných kritérií podľa ust. § 150 OZ disparitu podielov.

10. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa ust. § 255 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) s prihliadnutím na predmet sporu tak, že rozhodnutie súdu o vyporiadanie BSM je v záujme oboch strán sporu, pri vyporiadaní bola dodržaná parita podielov a BSM bolo vyporiadané iným spôsobom ako navrhla žalobkyňa v žalobe a ako navrhol žalovaný vo vyjadrení k žalobe, na základe čoho každá zo sporových strán znáša vzniknuté trovy konania.

11. V zmysle ust. § 2 písm. c), § 7 ods. 8 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v spojení s položkou 6 písm. b) Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý tvorí prílohu zákona č. 71/1992 Zb., zaviazal súd prvej inštancie žalobkyňu aj žalovaného k úhrade súdneho poplatku za vyporiadanie BSM, každého v sume 390,- eur, t. j. v sume jednej polovice z 3 % zo sumy 26.032,- eur.

12. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný, ktorý sa domáhal jeho zrušenia a vrátenia vecí súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

13. Žalovaný bol toho názoru, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaného dokazovania k nesprávnym skutkovým zisteniam a nesprávne aplikoval použité právne normy. Sporové strany sa v rámci konania dohodli na tom, že hnuteľné veci pripadnú do výlučného vlastníctva žalovaného s povinnosťou výplatku žalobkyni. Pokiaľ však súd prvej inštancie obsiahol finančné prostriedky v sume 23.000,- eur do masy BSM, k takémuto postupu nemal dostatok hodnoverných dôkazov. Z rozvodového konania sporových strán vyplynulo, že rozpad a rozvrat manželstva zapríčinila žalobkyňa tým, že udržiavala vzťah s iným mužom, ktorému kupovala rôzne pozornosti a darčeky. Žalovaný počas manželstva pracoval, žalobkyňa počas manželstva nikde nepracovala a finančné prostriedky, ktoré žalovaný zarobil, odovzdával žalobkyni, ktorá s nimi hospodárila. Žalovaný sa o spoločné úspory začal zaujímať, až keď sa dozvedel o známosti žalobkyne. V júli 2018 žalobkyňa žalovanému vydala sumu 13.000,- eur s podmienkou, že sa žalovaný vystaňuje z bytu. Vo vzťahu k následnému použitiu týchto peňazí ako aj k ďalšej odovzdanej sume 10.000,- eur, príp. k dokladom/potvrdenkám o účele ich použitia žalovaný zotrval na rovnakých tvrdeniach, aké produkoval v rámci konania pred súdom prvej inštancie. Žalovaný sa vyjadril aj k súdom prvej inštancie aplikovanému rozhodnutiu Najvyššieho súdu ČR spis. zn. 22Cdo/1135/2005 zo dňa 20.06.2005, ktoré však podľa jeho názoru rieši inú skutkovú situáciu, keď jeden z manželov bez súhlasu druhého vybral finančné prostriedky z účtu v peňažnom ústave. Vo vedenom spore však žalobkyňa finančné prostriedky odovzdala žalovanému a ten ich minul na „potreby rodiny“. Žalobkyňa v konaní podľa názoru žalovaného ani nepreukázala, ako sa podieľala o nadobudnutie či udržanie spoločných vecí a finančných prostriedkov. Žalovaný nesúhlasil ani s aplikáciou ust. § 150 OZ súdom prvej inštancie, ktorý sa v tomto smere opomenul zaoberať najdôležitejšími zásadami vyporiadania BSM, pri ktorej argumentácii poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Nitre spis. zn. 9Co/74/2013 a nález Ústavného súdu SR spis. zn. I. ÚS 537/2012. V danom prípade bolo na mieste vyporiadať BSM s prihliadnutím na správanie žalobkyne počas trvania manželstva aplikáciou disparity a nie „mechanickým vyporiadaním pol na pol“. Opakovane uviedol, že žalobkyňa počas trvania manželstva nepracovala, nepodieľala sa na obstarávaní spoločných vecí a počas manželstva naviazala známost' s iným mužom, čo bolo dôvodom rozvratu v manželstve.

14. Žalobkyňa v rámci vyjadrenia k odvolaniu žalovaného uviedla, že žalovaný počas konania nerozporoval a nepopieral prijatie finančných prostriedkov v sume 23.000,- eur, uviedol len, že tieto boli spotrebované za trvania manželstva. Žalovaný mal v konaní preukázať, či poskytnuté finančné prostriedky vynaložil na spoločný majetok, resp. na spoločnú domácnosť manželov podľa ust. § 145 OZ,

čo však v konaní neurobil, nevyvinul dostatočnú procesnú aktivitu a neunesol dôkazné bremeno svojich tvrdení. Vo vzťahu k žalovaným produkovaným okolnostiam, ktoré mali viesť k zaradeniu finančných prostriedkov do masy BSM, žalobkyňa uviedla, že sa jedná len o nepravdivé a žalovaným účelovo vyfabulované tvrdenia týkajúce sa osobného života žalobkyne, právoplatne skončeného rozvodového konania či zárobkových pomerov sporových strán. Tieto navyše neboli žalovaným uplatnené včas, v zmysle zákonnej zásady koncentrácie konania a odvolací súd by na ne v rámci svojho rozhodovania nemal prihliadať. Vyjadrila sa aj k prezentovaným úvahám žalovaného týkajúcim sa rozhodnutia Najvyššieho súdu ČR spis. zn. 22Cdo/1135/2005 zo dňa 20.06.2005, ktoré poukazujú na nepochopenie podstaty rozhodnutia a jeho podobnosť s prejednávaným sporom. Žalobkyňa nesúhlasila ani s tvrdeniami žalovaného o dobrovoľnosti odovzdania dotknutých finančných prostriedkov, ale tieto mu vydala pod nátlakom vyhrážok. K problematike disparity pri rozhodovaní o vyporiadaní BSM poukázala na správnosť procesného postupu súdu prvej inštancie pri vyporiadaní sa s uvedenou námietkou žalovanej sporovej strany, ako aj na jeho dodatok týkajúci sa podmienok, pri ktorých komplexnom preskúmaní by žalovaným navrhovaný spôsobom vyporiadania BSM mohol teoreticky prichádzať do úvahy. Napadnutý rozsudok žiadala v jeho meritórnej časti potvrdiť.

15. Proti rozsudku súdu prvej inštancie vo výrokoch III. až V. podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie aj žalobkyňa, ktorá sa domáhala jeho zmeny vo výrokoch III., IV. a V., t. j. o trovách konania a povinnosti hradiť súdny poplatok tak, že žalobkyňa má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania na súde prvej inštancie v rozsahu 95,26 %, žalobkyňa je povinná zaplatiť Slovenskej republike titulom súdneho poplatku sumu 18,49 eur a žalovaný sumu 761,51 eur.

16. Konajúci súd prvej inštancie podľa žalobkyne dospel v otázke trov konania na základe vykonaného dokazovania k nesprávnym skutkovým zisteniam. Keďže hnutelné veci patriace do BSM mal pred rozhodnutím súdu prvej inštancie v dispozícii žalovaný, tento nemohol mať záujem na vyporiadaní BSM, ale takýto záujem mohla mať reálne len žalobkyňa, ktorej nebolo umožnené realizovať úžitkovú hodnotu dotknutých hnutelných vecí. Rovnako aj ohľadne finančných prostriedkov vo výške 23.000,- eur nemohol byť daný záujem na vyporiadaní BSM u žalovaného, ktorý týmito prostriedkami disponoval. Nestotožnila sa ani s argumentáciou súdu prvej inštancie ohľadom trov konania týkajúcej sa parity podielov sporových strán. Za neprimerané považovala žalobkyňa rozhodnutie súdu prvej inštancie o trovách konania aj z dôvodu, že v konečnom dôsledku bolo o zrušení a vyporiadaní BSM rozhodnuté v prevažnej miere podľa žalobného návrhu žalobkyne. Keďže žalobkyňa si podanou žalobou uplatnila z vyporiadania BSM peňažnú čiastku 13.332,50 eur a súd prvej inštancie jej priznal výplatok vo výške 13.016,- eur, bola v spore úspešná v rozsahu 95,26 %. Súd prvej inštancie tak nepostupoval správne, keď nepriznal žalobkyňi nárok na náhradu trov konania v rozsahu ňou dosiahnutého čistého úspechu vo veci samej. Nesprávna aplikácia ust. § 255 ods. 2 CSP pri rozhodovaní o trovách konania sa následne premietla aj do rozhodnutia súdu prvej inštancie o povinnosti sporových strán hradiť súdny poplatok.

17. Žalovaný v reakcii na odvolanie žalobkyne poukázal na tvrdenia produkované vo svojom odvolaní týkajúce sa výrokov I. a II. napadnutého rozsudku, pričom výrok súdu o trovách konania nenamietal.

18. Žalobkyňa v rámci odvolacej repliky zotrvala na svojich odvolacích námietkach voči rozhodnutiu súdu vo výrokoch III. až V. napadnutého rozsudku.

19. Iné podania v rámci odvolacieho konania odvolaciemu súdu predložené neboli.

20. Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie žalovaného proti výrokom I., II. a III. rozsudku súdu prvej inštancie bolo podané oprávneným subjektom

(§ 359 CSP - súd prvej inštancie rozhodol v neprospech žalovaného, keďže v spore nerozhodol v ním navrhovaného vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva strán), včas

(§ 362 ods. 1 CSP) a proti rozhodnutiu, ktoré je možné napadnúť takýmto opravným prostriedkom [§ 355 ods. 1 a 2 a § 357 písm. m) CSP] a súčasne, že odvolanie žalobkyne proti výroku III. rozsudku súdu prvej inštancie bolo podané oprávneným subjektom (§ 359 CSP - súd prvej inštancie rozhodol v otázke nároku na náhradu trov konania v neprospech žalobkyne, keďže jej nárok na náhradu trov konania nepriznal), včas (§ 362 ods. 1 CSP) a proti rozhodnutiu, ktoré je možné napadnúť takýmto opravným prostriedkom [§ 357 písm. m) CSP], preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP, viazaný odvolacími dôvodmi podľa ust. § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania postupom podľa ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s ust. § 378 ods. 1 a § 219 ods. 3 CSP rozsudok súdu prvej inštancie podľa ust. § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny vo výrokoch I. a II. potvrdil a vo výroku III. podľa ust. § 388 CSP zmenil tak, ako je to uvedené vo výroku tohto rozhodnutia odvolacieho súdu. Napokon odvolanie žalobkyne, ako aj žalovaného proti výrokom IV. a V. rozsudku súdu prvej inštancie podľa ust. § 386 písm. c) CSP ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému odvolanie prípustné nie je, odmietol.

21. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v celom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi, na ktorých svoje rozhodnutie súd prvej inštancie vo výrokoch I. a II. založil. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre rozhodnutie o žalobe žalobkyne, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie v uvedenej časti je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj odvolací súd. Z uvedených dôvodov sa odvolací súd v odvolacom konaní obmedzil iba na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia čo do jeho výrokov I. a II. (§ 387 ods. 2 CSP).

22. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument vznesený v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. V dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvej a druhej inštancie tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakovane vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvej inštancie.

23. Vo všeobecnosti odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že je v zmysle ust. § 380 CSP viazaný odvolacími dôvodmi (ods. 1), s výnimkou väd týkajúcich sa podmienok konania, na ktoré je povinný prihliadať, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené (ods. 2). Z tohto vyplýva, že na iné pochybenia súdu prvej inštancie, mimo tých, ktoré namietol odvolateľ v odvolacej lehote, ktoré by inak mohli byť v zmysle ust. § 365 CSP dôvodom na podanie odvolania, prihliadať nemôže, aj keď by takéto pochybenia zistil. Vady spočívajúce v nedostatku procesných podmienok odvolací súd nezistil.

24. Na doplnenie dôvodov napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie vo výrokoch I. a II. odvolací súd považoval za nevyhnutné vysporiadať sa s odvolacími námietkami žalovaného, uvedenými v jeho opravnom prostriedku.

25. Pokiaľ ide o napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie vo výrokoch I. a II., teda v merite veci, odvolanie proti tejto časti rozhodnutia súdu prvej inštancie podal len žalovaný.

26. Žalovaný v podanom odvolaní namietal, že súd prvej inštancie dospel na podklade vykonaného dokazovania k nesprávnym skutkovým zisteniam [§ 365 ods. 1 písm. f) CSP] a súčasne napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci súdom prvej inštancie [§ 365 ods. 1 písm. h) CSP]. Konkrétne žalovaný namietal záver súdu prvej inštancie, že ku dňu zániku BSM strán patrili do tohto spoluvlastníctva aj peňažné prostriedky v sume 23.000,- eur v dispozícii žalovaného. Žalovaný ako počas konania na súde prvej inštancie namietal, že dotknuté peňažné prostriedky boli počas trvania BSM strán sporu spotrebované, ku dňu jeho zániku tak netvorili jeho súčasť a pri jeho vyporiadaní tak na ne nemohlo byť prihliadané.

27. V kontexte tejto odvolacej námietky žalovaného odvolací súd, súhlase so súdom prvej inštancie, poukazuje na to, že v prípade dispozície s peňažnými prostriedkami v hotovosti, ktoré patrili do BSM, jedným z manželov a ich následného spotrebovania za trvania BSM týmto manželom, zaťažuje dôkazné bremeno o disponovaní takýmito peňažnými prostriedkami jedným z manželov toho manžela, ktorý existenciu takejto dispozície tvrdí

(v súdenom prípade žalobkyňu). Keďže manžel, v ktorého dispozícii sa peňažné prostriedky nenachádzali (v súdenom prípade žalobkyňa) a o ich použití informovaný druhým manželom nie je, nemôže o ich použití zásadne nič tvrdiť a dokazovať. Naopak ten z manželov, v ktorého dispozícii sa peňažné prostriedky nachádzali, vie, ako ich použil, a preto je správne zaťažiť ho dôkazným bremenom, pokiaľ ide o ich použitie (v súdenom prípade žalovaný). Do BSM nebudú takéto peňažné prostriedky zahrnuté len v prípade, ak bude preukázané ich použitie v súlade s ust. § 144 a nasl. OZ. To samozrejme vyplýva aj z pravidla, že dôkazné bremeno, pokiaľ ide o určité skutočnosti, leží na tej strane sporu, ktorá z existencie týchto skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky. Preto na jednom z manželov leží dôkazné bremeno, pokiaľ ide o to, že druhý z manželov mal vo výlučnej dispozícii spoločné peňažné prostriedky a na druhom z manželov, že tieto peňažné prostriedky už nemá a že ich použil spôsobom, ktorý nezakladá povinnosť ich nahradiť. Pokiaľ súd prvej inštancie pri svojom právnom závere vychádzal podporne aj z rozsudku Najvyššieho súdu ČR spis. zn. 22Cdo/1135/2005 zo dňa 20.06.2005, odvolací súd poukazuje na to, že právny názor vyjadrený v tomto rozhodnutí Najvyššieho súdu ČR je primerane aplikovateľný aj na skutkové okolnosti súdnej veci. V súdnej veci totiž nebolo podstatné, že žalovaný peňažné prostriedky v sume 23.000,- eur patriace do BSM nevybral z vkladnej knižky (či účtu vedeného v banke), ale to, že ich po odovzdaní žalobkyňou získal do výlučnej dispozície, teda do rovnakej výlučnej dispozície, ako by to bolo v prípade ich výberu z vkladnej knižky (či účtu vedeného v banke). Na uvedenom nemení nič ani skutočnosť, že ide o právny názor vyjadrený v rozhodnutí Najvyššieho súdu ČR, ktoré nemožno v zmysle ust. čl. 2 ods. 2 CSP zahrnúť do ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít, avšak vzhľadom k zásadnej totožnosti dotknutej právnej úpravy v

SR a ČR je možné aj podľa odvolacieho súdu si právne závery vyplývajúce z označeného rozhodnutia Najvyššieho súdu ČR osvojiť a primerane aplikovať aj na súdenu vec, z čoho napokon vychádzal aj odvolací súd.

28. V individuálnych súvislostiach súdnej veci tak žalobkyňa zaťažovalo dôkazné bremeno, že žalovaný mal počas manželstva vo výlučnej dispozícii peňažné prostriedky v celkovej sume 23.000,- eur. Skutkové tvrdenia žalobkyne boli medzi stranami v spore napokon nesporné

(§ 151 ods. 1 CSP), čo potvrdil žalovaný aj v podanom odvolaní. Žalobkyňa tak uniesla v spore túto časť dôkazného bremena, ktoré ju zaťažovalo. Žalovaný tvrdil, že peňažné prostriedky v sume 23.000,- eur po ich odovzdaní zo strany žalobkyne (v období mesiacov júl až september 2018) spotreboval do zániku BSM (29.05.2019) na bežnú starostlivosť o domácnosť a veci patriace do domácnosti, ako aj na údržbu motorového vozidla a spoločnú dovolenku. Ako bolo konštatované súdom prvej inštancie, žalovaný dôkazné bremeno v spore neuniesol, a teda nepreukázal, že peňažné prostriedky v sume 23.000,- eur spotreboval ním tvrdným spôsobom. Odvolací súd poukazuje na to, že žalovaný v spore ani riadne nekonkretizoval, v akej sume a na aké konkrétne výdavky mal sumu 23.000,- eur spotrebovať. Tak, ako na to poukázal aj súd prvej inštancie, nie nepodstatným boli aj tie skutočnosti, že žalovaný bol v dotknutom období (rozumej od prevzatia peňažných prostriedkov od žalobkyne do zániku BSM) zárobkovo činný, a preto sa aj odvolaciemu súdu javili nevierohodné jeho tvrdenia o tom, že tak značnú peňažnú sumu spotreboval najmä na bežné výdavky v dotknutom období, trvajúcom len niekoľko mesiacov.

29. Odvolacie námietky žalovaného o nedostatkoch záveru súdu prvej inštancie o zaradení peňažných prostriedkov v dispozícii žalovaného v sume 23.000,- eur do BSM tak v nadväznosti na uvedené považoval odvolací súd za neopodstatnené.

30. Pokiaľ ide o odvolaciu námietku žalovaného, že súd prvej inštancie nedôsledne aplikoval ust. § 150 OZ, pokiaľ nevyporiadal BSM strán disparitne v prospech žalovaného, ani túto odvolaciu námietku nepovažoval odvolací súd za dôvodnú. V danom prípade, zhodne so súdom prvej inštancie, odvolací súd konštatuje, že tieto prostriedky procesného útoku / procesnej obrany (návrh na disparitné vyporiadanie BSM a skutkové tvrdenia s tým spojené) žalovaný uplatnil až v rámci záverečnej reči na pojednávaní dňa 03.06.2021, hoci bola stranám sporu na pojednávaní dňa 01.12.2020 uložená povinnosť oznámiť súdu prvej inštancie v lehote 20 dní od konania pojednávania prípadné ďalšie prostriedky procesného útoku / procesnej obrany s upozornením, že na neskôr produkované prostriedky procesného útoku / procesnej obrany súd prvej inštancie nebude prihliadať. Preto postup súdu prvej inštancie spočívajúci v tom, že na návrh žalovaného na disparitné vyporiadanie BSM a s ním spojené skutkové tvrdenia neprihliadal, bol plne súladný s ust. § 153 ods. 1 a 2 CSP. Je totiž úplne zjavné, že o skutočnostiach tvrdných žalovaným, ktoré mali odôvodňovať prípadné disparitné vyporiadanie BSM strán, mal žalovaný vedomosť už pred začatím konania (tieto sa udiali počas trvania manželstva so žalobkyňou) a mal tak možnosť k týmto tvrdeniam navrhovať aj dôkazy. Preto uplatnenie dotknutých prostriedkov procesného útoku / procesnej obrany nebolo možné považovať za včasné (§ 153 ods. 1 CSP). Dôvody sudcovskej koncentrácie súd prvej inštancie súčasne uviedol v zmysle ust. § 153 ods. 3 CSP v odôvodnení napadnutého rozsudku (odsek č. 21 odôvodnenia). Odhliadnuc od uvedeného by však tvrdenia žalovaného, že počas manželstva žalobkyňa nepracovala a nadviazala mimomanželský vzťah s iným mužom, aj v prípade ich preukázania, neboli samy o sebe spôsobilé pre vyvodenie záveru o disparitnom vyporiadaní BSM strán, ako aj správne konštatoval súd prvej inštancie, keďže pre takýto záver je nevyhnutné komplexné posúdenie všetkých predpokladov stanovených v ust. § 150 OZ. Posudzovanie výšky podielu manžela podľa toho, ako sa zaslúžil o nadobudnutie a udržanie majetku získaného za trvania manželstva, sa v súdnom konaní totiž uplatňuje len výnimočne, a to spravidla v tých prípadoch, keď jeden z manželov za trvania manželstva buď vôbec nepracoval, najmä keď sa vyhýbal práci, počínal si nezodpovedne voči rodine a nestaral sa o jej potreby.

31. Konštatujúc nedôvodnosť odvolacích námietok žalovaného potom odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch I. a II. ako vecne správny podľa ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

32. Pokiaľ ide o odvolanie žalobkyne proti výroku III. napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, odvolací súd sa stotožnil s odvolacími námietkami žalobkyne. V kontexte týchto námietok odvolací súd poukazuje na nález Ústavného súdu SR č. k. III. ÚS 266/2022-26 zo dňa 23.06.2022, v ktorom Ústavný súd SR vyslovil právny názor, že len ťažko si je možno predstaviť také rozhodnutie o vyporiadaní BSM, ktoré by sa celkom zhodovalo s pôvodným návrhom vyporiadania ktorejkoľvek strán sporu. Takýto výsledok v úplnej zhode s predstavou niektorej zo strán je vylúčený komplexnosťou konania o vyporiadanie BSM, v ktorom sa rieši množstvo rozporov o rozsahu a hodnote vyporiadavaného majetku. Preto samotné konštatovanie len čiastočného úspechu niektorej zo strán a toho, že spor neskončil v úplnej zhode s pôvodným návrhom, sám o sebe nemôže byť dôvodom na to, aby o náhrade trov konania

bolo rozhodnuté tak, že žiadna zo strán sporu nemá právo na náhradu trov konania. Rovnako mimo zákonnej úpravy obsiahnutej v ust. § 255 CSP je argumentácia, podľa ktorej podiely na spoločnom majetku sú rovnaké a rozhodnutie o vyporiadaní bolo v záujme oboch strán. To, že podiely oboch strán na majetku v BSM sú zásadne rovnaké, vyplýva z hmotnoprávnej konštrukcie ta, ako je obsiahnutá v ust. § 150 OZ. To, že rozhodnutie v spore je v záujme oboch strán, je rovnako argument, ktorý nemá žiaden základ v ust. § 255 CSP, ktorý ako jediné hraničné kritérium stanovuje pomer úspechu strán sporu. Z odkazom na vyslovený právny názor Ústavného súdu SR, od ktorého sa nemal, ako právneho názoru vyplývajúceho s rozhodnutia najvyššej súdnej inštalácie, dôvod odkloniť, potom odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštalácie vec ohľadom rozhodnutia o nároku na náhradu trov konania nesprávne právne posúdil, keďže sice použil správnu právnu normu (§ 255 ods. 2 CSP), avšak túto nesprávne na súdený prípad aplikoval.

33. Odvolací súd, stotožňujúc sa s odvolacími námietkami žalobkyne, dospel k záveru o nie síce úplnom, ale čiastočnom procesnom úspechu žalobkyne v spore, ktorému zodpovedá pomer 97,63 % úspechu žalobkyne oproti 2,37 % úspechu žalovaného. Odvolací súd poukazuje na to, že vyporiadanie BSM strán súdom prvej inštalácie v napadnutom rozsudku (potvrdenom v tejto časti odvolacím súdom týmto rozhodnutím) sa od žalobného návrhu žalobkyne na vyporiadanie BSM strán líšilo len v nezaradení jednej hnutelnej veci súdom prvej inštalácie do masy BSM, a to microsystému MCD2010/12 v zostatkovej hodnote 70,- eur a určenie inej výšky zostatkovej hodnoty ďalších hnutelných vecí patriacich do masy BSM súdom prvej inštalácie v celkovej sume 3.032,- eur oproti žalobkyňou tvrdenej výške zostatkovej hodnoty týchto hnutelných vecí v celkovej sume 3.595,- eur. Rozdiel výšky zostatkovej hodnoty celej masy BSM (vrátane peňažných prostriedkov v sume 23.000,- eur) tvrdenej žalobkyňou v žalobnom návrhu oproti výške zostatkovej hodnoty celej masy BSM určenej súdom prvej inštalácie tak bol v sume 563,- eur (suma 26.595,- eur tvrdená žalobkyňou - suma 26.032,- eur určená súdom prvej inštalácie = 563,- eur). Súčasne súd prvej inštalácie prikázal zhodne so žalobným návrhom žalobkyne celý vyporiadavaný majetok do výlučného vlastníctva žalovaného, pričom uložil žalovanému povinnosť vyplatiť titulom vyporiadania BSM žalobkyňi polovicu hodnoty tohto majetku v sume 13.016,- eur (oproti sume žalobkyňou požadovanej 13.332,50 eur). Vychádzajúc z uvedeného potom odvolací súd považoval pre určenie procesného úspechu strán v spore za určujúcu sumu, ktorú žalobkyňa od žalovaného titulom vyporiadania BSM požadovala. Pre plný úspech žalobkyne v spore by tak bolo potrebné, aby žalovanému bola súdom prvej inštalácie uložená povinnosť zaplatiť žalobkyňi titulom vyporiadania BSM sumu 13.332,50 eur. Keďže žalovanému bola uložená povinnosť zaplatiť žalobkyňi len sumu 13.016,- eur, odvolací súd dospel k záveru o procesnom úspechu žalobkyne v spore v rozsahu 97,63 % (úspech žalobkyne v spore 13.016,- eur / celkovo žalovaná suma 13.332,50 eur x 100 % = 97,63 %) a procesnom úspechu žalovaného v spore 2,37 % (100% - procesný úspech žalobkyne 97,63 %). Vychádzajúc potom z pomeru procesného úspechu strán sporu je tak čistý procesný úspech žalobkyne v spore v rozsahu 95,26 % (97,63 % - 2,37 %). Súčasne odvolací súd prihliadal aj na tú skutočnosť, že žalobkyňa sa ešte pred podaním žaloby na súde prvej inštalácie dňa 06.02.2020 (vid' č. I. 17 a nasl. spisu, teda nie až dňa 07.02.2020, kedy bola vec zapísaná do príslušného súdneho registra súdu prvej inštalácie) pokúsila o vyporiadanie BSM strán dohodou so zhodným obsahom, ako potom uplatnila v samotnej žalobe, pričom návrh na uzavretie tejto dohody doručila žalovanému dňa 03.09.2019, avšak k uzavretiu mimosúdnej dohody o vyporiadaní BSM medzi stranami nedošlo.

34. Pokiaľ ide o odvolanie žalovaného proti výroku III. napadnutého rozsudku súdu prvej inštalácie, žalovaný v odvolaní neuviedol žiadne odvolacie dôvody a zjavne tak napádal výrok III. rozsudku súdu prvej inštalácie len ako závislý výrok [§ 379 písm. a) CSP], a preto sa odvolací súd z dôvodu potvrdenia rozsudku súdu prvej inštalácie v merite veci, teda vo výrokoch I. a II. jeho odvolaním už v ďalšom nezaoberal.

35. V nadväznosti na uvedené potom odvolací súd podľa ust. § 388 CSP napadnutý rozsudok súdu prvej inštalácie vo výroku III. zmenil tak, že žalobkyňi proti žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania na súde prvej inštalácie v rozsahu 95,26 %. Pri tomto rozhodnutí odvolací súd vychádzal z vyššie uvedeného pomeru procesného úspechu strán v spore (resp. čistého procesného úspechu žalobkyne) a ust. § 255 ods. 2 CSP, podľa ktorého ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna so strán nemá na náhradu trov konania právo.

36. Ak obe strany sporu podali odvolanie aj proti rozsudku súdu prvej inštalácie vo výrokoch IV. a V., ktorým im bola uložená povinnosť zaplatiť súdny poplatok za vyporiadanie BSM každému v sume 390,- eur, odvolací súd poukazuje na to, že v zmysle ust. § 355 ods. 2 CSP je proti uzneseniu súdu prvej inštalácie prípustné odvolanie, ak to zákon pripúšťa. Aj keď o uložení povinnosti stranám zaplatiť súdny poplatok bolo súdom prvej inštalácie rozhodnuté rozsudkom (výrokmi IV. a V.), túto časť rozsudku vo vzťahu k prípustnosti odvolania je potrebné brať ako uznesenie, keďže podľa ust. § 212 ods. 1 CSP

rozsudkom rozhoduje súd vo veci samej (v danom prípade rozhodol súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku vo veci samej vo výrokoch I. a II.). Samotný CSP pripúšťa podať odvolanie len proti uzneseniam súdu prvej inštancie taxatívne uvedeným v ust. § 357 CSP. Ust. § 357 CSP však prípustnosť podať odvolanie proti uzneseniu o uložení povinnosti zaplatiť súdny poplatok neobsahuje. Ani z osobitného zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov možnosť podať odvolanie proti takémuto uzneseniu nevyplýva, keď podľa ust. § 14 ods. 4 tento zákon stanovuje, že v konaní podľa tohto zákona koná a rozhoduje vyšší súdny úradník vrátane rozhodovania o zastavení konania. Sudca v konaní koná a rozhoduje o sťažnostiach proti rozhodnutiam vyššieho súdneho úradníka. Ak sa sťažnosti vyhovie v plnom rozsahu, rozhodnutie nemusí obsahovať odôvodnenie. Na uvedenom nemení nič ani tá skutočnosť, že v súdenom prípade o uložení povinnosti zaplatiť súdny poplatok rozhodol sudca, a nie vyšší súdny úradník. Ani táto skutočnosť však prípustnosť odvolania proti uzneseniu súdu prvej inštancie o uložení povinnosti zaplatiť súdny poplatok nemôže založiť (k tomu napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR spis. zn. 3Obo/14/2018 zo dňa 25. júla 2018). Na záver o neprípustnosti odvolania nemá žiadny vplyv ani skutočnosť, že súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku uviedol nesprávne poučenie o prípustnosti odvolania. Samotné nesprávne poučenie súdom prvej inštancie o možnosti podať opravný prostriedok jeho prípustnosť nezakladá.

37. Keďže obe strany sporu podali odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie vo výrokoch IV. a V. a zákon odvolanie proti takémuto rozhodnutiu nepripúšťa, odvolací súd ich odvolanie v tejto časti podľa ust. § 386 písm. c) CSP odmietol ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému odvolanie nie je prípustné.

38. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 v spojení s ust. § 255 CSP vychádzajúc z toho, že žalobkyňa bola v odvolacom konaní plne úspešná (žalobkyňa odvolaním dosiahla zmenu napadnutého výroku III. rozsudku súdu prvej inštancie o nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie), pričom žalovaný bol v odvolacom konaní plne neúspešný (žalovaný bol so svojím odvolaním plne neúspešný). Na závere o plnom úspechu žalobkyne v odvolacom konaní nemá vplyv ani skutočnosť, že jej odvolanie bolo čiastočne odmietnuté, keďže v rovnakom rozsahu bolo odmietnuté aj odvolanie žalovaného. Žalobkyni preto priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

39. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP). Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) [§ 421 ods. 2 CSP].

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) [§ 422 ods. 1 CSP].

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) [§ 428 CSP]. Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

V prípade, že nebude dobrovoľne splnená povinnosť uložená týmto rozhodnutím, môže sa osoba oprávnená z rozhodnutia domáhať uspokojenia svojho nároku návrhom na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti /Exekučný poriadok/ a o zmene a doplnení ďalších zákonov).